

Zprávy a informace

Mše P. Stehlíka

V pondělí 12. října bude ve farním kostele ve Starém Rožmitále sloužit mši sv. zdejší rodák P. Jaromír Stehlík. Mše, při níž s vděčností vzpomeneme na třinácté výročí jeho zdejší primice (13.10.1996), začne již od 17.00 hod.

Školení kněží

V úterý 13. října se opět zúčastním pravidelného školení mladých kněží na českobudějovickém biskupství. Mše sv. v tento den v Rožmitále nebude.

Sbírka na misie

Neděle 18. října je dnem modliteb za misie. Sbírký při bohoslužbách budou určeny na pomoc misionářům v nejchudších zemích. Mši sv. ve farním kostele ve Starém Rožmitále doprovodí v tento den zpěvem náš dětský sbor „Třemšínská kvítka“.

Posvěcení ve Starém Rožmitále a ve Hvoždanech

Slavnost posvěcení našeho farního kostela připadá kvůli misijní neděli až na následující neděli 25. října. Oslava posvěcení farního chrámu ve Hvoždanech se bude konat tradičně v neděli po sv. Havlu, to jest 18. října při mši sv. v 9.45 hod.

Mše v domově důchodců

Ve čtvrtek 22. října bude v domově důchodců v Rožmitále pod Třemšínem sloužena mše sv. Začátek je od 14.30 hod. v kapli domova.

Změna času

V noci ze soboty 24. na neděli 25. října se opět vrátíme k normálnímu středoevropskému času. Znamená to, že si posuneme ručičky hodinek o jednu hodinu nazpátek a budeme si moci ráno přispat. Podobně jako v loňském roce budou v tomto období, kdy se velmi brzy stmívá, mše sv. v úterý a ve středu už od 17.00 hod. Páteční a sobotní zůstanou stejně jako vloni od 18.00 hod. Poprvé bude mše od 17.00 hod. v úterý 27. října.

Poděkování

Velice rád na tomto místě děkuji panu Štěpánovi z Voltuše za ochotné zajištění autobusu a především za bezpečnou dopravu na pout' se Svatým otcem do Staré Boleslavi. Děkuji také všem, kdo se pouti zúčastnili.

Setkávání mládeže

I v letošním školním roce se koná každou druhou sobotu v měsíci setkání mládeže od 13 let výše na faře v Bělčicích. Zájemci se mohou domluvit na společném odvozu s paní Inkou Holanovou či s paní katechetkou Hochmutovou.

Úmysly mší svatých od 12. do 25. října 2009

Ranní mše sv.

R: Ne 8.15 hod.

R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále

m: Čt 8.00 hod.

m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Večerní mše sv.

M: Út, St, Pá, So 18.00 hod.

M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 12.10. R 17.00 !	Mše sv. P. Stehlíka	Po 19.10.	mše sv. není
Út 13.10.	mše sv. není	Út 20.10. M	Za † Jarmilu Váňovou
St 14.10. M	Za vysvobození ze závislosti na alkoholu	St 21.10. M	Za Vojtěcha Halíka, jeho rodiče a sourozence a manžele Češkovy
Čt 15.10. m	Za Terezii Fousovou, manžela a čtyři děti	Čt 22.10. m	Za † Jarmilu Váňovou
Pá 16.10. M	Za rodinu Holanovu	Pá 23.10. M	Za vysvobození ze závislosti na alkoholu
So 17.10. M	Za Josefa a Marii Tolmovy, Karla a Marii Kloudovy	So 24.10. M	Za † Michala Ježka
Ne 18.10. R	Za farnosti	Ne 25.10. R	Za Václava a Marii Trčkovy, jejich syna, rod Hořejších a Trčků

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 21.10. 2009. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová Zpravodaj a jiné informace najdete i na internetových stránkách: www.volny.cz/rozmital

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 16 Ročník VI

11. října 2009

Aktivování naděje

Naděje znamená doufat,

když jsou věci beznadějně

– nebo to vůbec není ctnost. (G. K. Chesterton)

Možná znáte příhodu o klukovi, který si k Vánocům přál fotbalový míč. S velkým očekáváním přišel po zazvonění k ozářenému stromku a očima hledal, který balíček by mohl skrývat kopací míč, ale ouha! Samé placaté dárky, takzvané „měkkýše“, které věstily novou šálu, košili nebo pyžamo, zkrátka věci, co kluci za dárky vůbec nepovažují...

Chlapec své zklamání nedokázal potlačit a propukl v srdceryvný pláč. Marně ho rodiče povzbuzovali, ať začne rozbalovat; už ho nic nezajímalo. Někdo z rodiny se tedy chopil rozbalování za něj, a ejhle – hned v druhém balíčku byl vytoužený míč! Nešlo ho poznat, protože byl ještě vyfouklý...

Nevim, jestli se to skutečně takhle stalo, ale mnohým už tato příhoda pomohla něco pochopit ohledně Božích darů. Nám může trochu osvětlit, jak je tomu s křesťanskou nadějí.

Všichni asi víme, že naděje je ctnost poněkud zvláštní kategorie. Spolu s vírou a láskou patří mezi takzvané teologální neboli božské ctnosti, které údajně člověk obdrží darem od Boha už při křtu. Prostě jsou v základním „balíčku“, jak se dnes říká. Hmm..., napadne nás asi, kde se potom stala chyba? Proč tedy všichni křesťané nepřekypují nadějí, když ji přece od Boha obdrželi? A jestliže ji ve svém životě postrádáme, můžeme vůbec něco dělat, je-li to božská ctnost, tedy dar od Boha? Proč nám ji tedy Bůh nedává, když ji tolik potřebujeme?

Zdá se, že na tyto otázky dává odpověď právě příhoda chlapce s kopacím míčem. Pochopitelně, měl-li si míče užívat, musel nejdřív objevit, že jej opravdu dostal. Potom jej musel nahustit, ale ani to nestačilo: bylo třeba naučit se s ním zacházet. Kdo sleduje fotbal vždycky jenom s pivkem z gauče, může mít dojem, že udávat míči nohama v běhu správný směr není až takový problém. Fotbalisté však vědí, kolik hodin tréninku je třeba, aby souhra nohou s míčem byla přirozená a zdánlivě bezproblémová.

Trochu podobné je to i s ctností naděje: Nejdřív po ní člověk musí vůbec zatoužit, uvědomit si, že mu chybí a že to není dobře. Potom ji potřebuje „nahustit“, což se neděje vzduchem, ale Duchem svatým: on je ten, kdo nám připomíná a oživuje Boží zaslíbení, na nichž naděje spočívá, on je ten, jehož prostřednictvím dnes žijeme ve spojení s Bohem, s Kristem. A konečně, potřebujeme se naučit s ctností naděje zacházet, aktivovat ji, kdykoli je třeba. Cílem je umět jí úplně přirozeně používat v každodenním životě.

Kateřina Lachmanová

Z knihy: *Kotva naděje, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství*

Plouci růžencem na dveře

„Každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno“ (Lk 11,10). Tato slova Pána Ježíše mne napadají s růžencem v ruce na prahu měsíce října, kdy jsme zvláště církví vedení, podobně jako v měsíci květnu, prohlubovat svůj vztah k Matce našeho Pána, také skrze modlitbu růžence.

Modlitba růžence totiž se svým stálým opakováním vystihuje onu neodbytnost člověka v modlitbě, k jaké nás Pán Ježíš v evangeliích vícekrát vybízí skrze podobenství. V jedenácté kapitole Lukášova evangelia vypráví o člověku, který přichází žádat o pomoc v tu nejnevhodnější hodinu, o půlnoci, a jeho neodbytnost je odměněna za cenu velkých obtíží pro hostitele. To je samozřejmě lidský přírůstek, naše modlitby Bohu jistě život nekomplikují. Spíše je to povzbuzení pro nás, abychom se modlitby a neodbytnosti v ní nevzdali ani tehdy, když je situace komplikovaná, bez zřejmé naděje na vyřešení; ba chtělo by se říci, že právě tehdy je neodbytná modlitba na místě. Potřebuje snad Bůh, abychom ho stálým opakováním modliteb Otčenáš a Zdravas přesvědčovali? Dá se snad čekat, že si věc (řečeno lidsky) rozmyslí? To člověk potřebuje být stále znovu přesvědčován o Boží dobrotě a lásce. Člověk sám na své vlastní dveře musí tlučit, aby sám sebe vyburcoval. Nebo ještě spíše: je to neodbytnost Boží, která má hlavní slovo v tlučení a dveře lidského (vašeho i mého) srdce, jak to zaznívá ve Zjevení sv. Jana (Zj 3,20): „Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“

Modlitba růžence je takovým svatým nicneděláním, kdy ustáváme od většiny obvyklých činností konaných pouze z lidské síly a znovu a znovu dáváme prostor Bohu, aby se mohl projevit na mateřskou přímluvu Panny Marie.

Rekli jsme si, že neodbytnost našich modliteb je výstižně vyjádřena opakováním modliteb obsažených v růženci. Bůh očekává, že budeme v modlitbě vytrvalí, nečeká od nás mnohomluvnost, ba dokonce nás před ní varuje, a tak je růženec vlastně velmi prostý, složený z několika stručných modliteb.

O účinnosti neustávající modlitby růžence byl přesvědčen také papež Pius V., který silně věřil v přímluvnou pomoc Panny Marie. Byl přesvědčen, že právě neutuchající modlitba růžence dala sílu prolomit proslulou tureckou nepřemožitelnost a přinesla vítězství nad rozpínavými Turky v bitvě u Lepanta.

Máme v evangeliu slíbeno, že na základě takové modlitby obdržíme vše, co (opravdu) potřebujeme. Tím je také dán pravý úmysl naší modlitbě, který především svolává požehnání, vyprošuje odpuštění a smíření a svěčuje Bohu legitimní potřeby těla i duše, Co opravdu každý z nás považuje za potřebné pro život? To už je k zamyšlení pro každého z nás, které nám přijde vhod například při nakupování v hypermarketu, kam jsme šli pouze pro chleba a vracíme se s plným vozíkem věcí, které „přece také potřebujeme“.

P. Tomáš Roule

Z historie 95. část – zápisy Václava Matouška (17.)

Tento díl našeho historického putování nás zavede do poválečného období. V příštím čísle se již rozloučíme se zápisy Václava Matouška, po nichž se farní kronika na dlouhá desetiletí odmlčela.

„Krátko o květnových dnech 1945. Všechna práce revolučního národního výboru se soustředila v hostinci u Petráňů č. 24. Udržování pořádku nedalo vlastně žádnou práci a to se musí přičíst k dobru jak našim občanům, tak celému českému národu. Skrovně německé nápisy v naší obci toho dopoledne 5. května hned zmizely, kdo má naše vlajky čsl. původní – vyvěsil je. Nacistické s „haknkrajcem“ musely být aspoň na obecním úřadě a na kostele – roztrhaly se a spálily. Slavnostní vyzvánění nemohlo být provedeno ani na filiálním kostele, neboť všechny zvony německí okupanti sebrali a nechali jen nejmenší sanktusové. Německým vojákům v městě byly odebrány zbraně, občané, bývalí vojáci, konali pak ozbrojené hlídky. Nevědělo se o počtu nacistických vojáků na vrchu Praze a počítalo se s možností, že vypadnou k Rožmitálu. Hned 5. května vydali se na Prahu vyjednávat „parlamentáři“ a vyzvali posádku, aby složila zbraně. Němci neposlechli, jednoho člena (lesníka Kreidla) zabili. V pondělí vypravila se ozbrojená hlídka na vrch Prahu, ale německá posádka již odtáhla. Na výpravě byl zastřelen účastník František Roj z Podhoří, katastr Pňovice. Měl slavný pohřeb na městský hřbitov. Popisovat všechny události těch dnů není možné. Přes zdejší obec táhly transporty zajatců německé armády, ale pozornost budili příslušníci jiných

národů, kteří byli odvezeni Němci na práci, a teď z nedostatku dopravních prostředků putovali pěšky. Přijela na telefonickou žádost hlídka americké armády, jejíž linie jest na západ u Roželova, Hvožďan, Lnář. Kolaboranti byly zatčeni a uvězněni v zámku, někteří i ve sklepě, odtud bývalá občanka Baťková, jedna žena nacistické příslušnosti v městě spáchala sebevraždu.

Rabování! Ani ne tak zde, jako v Rožmitále. V noci z 11. na 12. první oddíly vojska SSSR, a bylo jich všude plno, vítání radostné a rádi. Byli ubytováni, kde jen to bylo možné, ovšem i v přírodě, u nás hlavně v obecním lese v Kotečkách, na Bulfanouc vršku, u Sobenského i u Nového rybníka aj. Německí vystěhovalci z obou hostinců ubytováni v budovách hospodářství farního, čistých, ježto dosud v nich po delší přestávce, kdy farní pozemky jsou jednotlivcům v nájmu rozparcelovány, byla čistota udržována. Když se potom dopravní potíže zmírnily, byli německí uprchlíci odvezeni.

Kostel a fara po 5. květnu. Z duchovenstva byl tu pouze kněz redemptorista ze Svaté Hory P. Košnar, s dobrými vlastnostmi lidového kněze, proto velmi oblíbený. Několik dní po 5. květnu dostavil se sem bývalý zdejší duchovní správce „nadporučík duchovní služby“ Antonín Titman a nabídl své služby MNV v Rožmitále. Po několika dnech však odešel na své působitě. V některých farních budovách hospodářských (nikoliv ve chlévích) byli nastěhováni německí uprchlíci, kteří dosud byli ubytováni v hostinci u Petráňů a u Vonášků, vařili si v místnosti býv. úřadovny a knihovny v č. 27. Obou hostinců bylo pak potřeba, když přijeli vojáci sovětské. Ubytovali se po staveních po vsi, část jich odešla do lesa „Kotečky“ a na „Bulfanouc“ vršek. Menší skupiny byly též mimo les, např. u Nového rybníka. Ve vsi obsadili volné místnosti, rozestavili všechny dopravní prostředky po dvorkách, zahradách, zřídili telefon, u Petáňů v č. 23 měli lékárnu pro jednoduché případy onemocnění s ošetřovateli ap. Všude bylo plno ruchu, hlaholu, smíchu a zpěvu při harmoškách, leckde jsme viděli tančit „kozáčka“ nebo jiné tance. Všude byla radost, že je válka šťastně skončena. Bylo tu však také vidět vojiny, kteří tu radost tak pročitit nemohli. Např. u Petáňů v č. 23 byl ruský voják, již starší muž, jemuž německí barbaři zabili manželku a děti. Rádi se mnou hovořili, protože již od chlapeckých let znal jsem trochu ruštinu, spíše však jsem uměl číst. Můj otec působil jako řídící učitel v kraji severových. Čech, odkud do Ruska (carského) odcházelo mnoho hudebníků a mnozí se tam usadili. Nebyli to „šumaři“, hráli koncertní díla, někteří působili jako učitelé hudby, syn našeho souseda byl profesorem na akademii v Kyjevě aj. Otec vyprosil si od těch hudebníků ruské knihy, zvláště školní: slabikáře, početnice, čítanky apod. Byli tu však také vojáci, s nimiž jsme se nedomluvili, např. ze Sibíře a z dálného východu – od Vladivostoku aj. Leckdy pomohl dobře ruský a český slovníček, byli však rádi, když jsem jim věc, o které jsme mluvili, jednoduše nakreslil.

Když po několika dnech rušných událostí nastal jakýsi klid, tu zdejší vlastenecký duchovní správce, zmíněný redemptorista ze Svaté Hory P. Košnar uspořádal v kostele církevní děkovnou slavnost za ukončení války a zdlouhý nacistický rozpínavosti. Prostor v presbytáři vyzdobil květinami a vlajkami; s kteroužto slavností občané plně souhlasili. Týž duchovní působil ze krátký čas po květnových dnech a dočkal se příchodu nového definitivního duchovního správce faráře Josefa Průši. Pak odešel na své nové působitě do Prahy. Nastupující duchovní Josef Průša narodil se 6. července 1905 a jeho rodné místo je Myslín, poměrně malá osada, asi o 50 domech, obyvatel (podle starého katalogu) 236 katolíků, 34 jiných vyznání, katastr o rozloze 769 ha, vzdálená od Mirovic 2 km SSZ, kam je také přífařena a přiškolená, okres Písek. Rodiště je typická víska na rozhraní středních a jižních Čech, nikterak od světa odloučená, má poměrně nedaleko železniční trať, autobusy a silnice. Rodiče měli polní hospodářství, náklonnost k tomu získal po nich syn, a nebyť toho, že šel na studie gymnasiální a pak na teologii do Č. Budějovic, jistě by byl se zdarem hospodařil.

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová

Základní umělecká škola Jakuba Jana Ryby a Společnost Jakuba Jana Ryby zvou širokou veřejnost na koncert žáků a učitelů ZUSJRR k 244. výročí narození Jakuba Jana Ryby, který se uskuteční v neděli 25. října 2009 od 16,00 hodin ve farním kostele Povýšení sv. Kříže. Zazní při něm i tři duchovní skladby Jakuba Jana Ryby pro sólový hlas nebo dva hlasy s doprovodem orchestru.